

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

ВИХОДИТЬ ЩО ДРУГИЙ ДЕНЬ

Реданція і Адміністрація: Станиславів, вул. Шидловського ч. 7. I поверх, ч. тел. 22.

Ціна 50 коп. або 5 нім. фенігів

Рік I.

Станиславів, 22 липня 1941.

Ч. 1.

Проголошення самостійності Української Держави

в Станиславові, дня 12. липня 1941 року.

Я сповнений сонця і вражіння. З ними ставлю ці рядки, свідомий цього, що пишу про день оголошення Самостійної України.

Катедральна площа залита сонцем. Над полем вітарем довгий, синій стяг, до бока державні прапори. Ексцеленція Кир Григорій в асисті духовенства відправляє полеву Службу Божу. На репрезентативних місцях представники нашої влади та генераліція малярської армії. Площа заповнена інтелігенцією, селянами та робітниками. Святкові одяги, радісна повага на обличчях, хтось тихо задивлений в блискучі архірейські ризичі прапори, хтось молиться. Не спочивають фоторепортери. Де-небудь стоять неофіційно офіцери і воїни малярської армії. Серед піднесеного, молитовного настрою чергується дії нашої Богослужби. Під кінець представник нашої влади, пан інж. І. Семянчук та репрезентант малярської армії цілують дискос. Глибока символіка єдності своєї Церкви і своєї Держави. З черги архірейська проповідь.

Падуть зерна — слова. Христос через жертву дійшов до воскресіння, через терпіння до радості, вказуючи і людям і народам такий шлях. І нам дав пити гірку чашу терпіння, щоби пізнали Бога між нами і ті, що відвернулися від нього. Коли звертаємось до Бога, то й Він до нас звертається. Христос прийняв від нас тисячі жертв, терпіння і тортур людей, замучених завирлими большевиками. (Високостойний проповідник сильними словами змальовує большевицький режим та терпіння народу). Голос його заломлюється і дрижить. У його на очах сльози). Хмарин розійшлись і сонце заблисло чужою далістю: «Зіримо, що з Христом Богом збудуємо державу під проводом тих, яких до цього докликала Провидіння. Тільки з сильною вірою в Бога нам це вдасться, бо „Як Бог ве збудує дому, то надармо трудяться будівничі“. Большевицька держава була цього знаменитим прикладом. До будови держави треба єдності, а в збудованій державі справедливості.

Кир Григорій закінчує своє слово васабанням якнайкращих успіхів у великій справі, надіючись на наше благословення та творчі сили народу. Хор під керіванням Ярослава Барнича співає „Боже Великий“. Оркестра грає церковні пісні.

Підвищені інж. І. Семянчук, представник української влади. Два телефони розносять слова Манифесту ОУН, що їх відчитує бесідник з грудей прихвнних зривається довилітти могутнє „Слава“ Українській Державі, провідникові Бан-

дері, Організації У. Н., великому фірерові німецького народу Адольфові Гітлерові, союзній малярській армії. Оркестра грає національний гімн. Ексцеленція Кир Григорій встає, військові віддають почесь.

Пан інж. Семянчук починає свою промову, звертаючись до Іх Ексцеленції Кир Григорія, представника малярської армії та до всіх Українців: селян, робітників та інтелігенції. Коротко, по-воєцьки з'ясує вагу цієї історичної хвилини, вказуючи на величезні жертви, які вели до неї, на konieczність консолідації та одностайної постави для великого діла („Обнімим друг друга“).

Одною з найбільших жертв — це страта провідника О. У. Н. — полковника Евгена Коновальця. Бесідник оголошує коротку мовчанку для вшанування його пам'яті, та закінчує окликом: „Хай живе Самостійна Незалежна Соборна Україна“. Серед могутнього зриву „Слава“ хор інтонує „Ще не вмерла“, а потім „Не пора“.

З черги голос за представником О. У. Н. Рибчуком: організація закінчила перший етап своєї діяльності, який був сповнений завзятої, нерівної боротьби з окупантами українських земель. Цей період позначився тисячами жертв, що згинили замучені в тюрмах, таборах, на Соловках та далеких засланнях на Сибірі. (Хвилина мовчанки в честь героїв). Тепер організація під проводом Степана Бандери входить з другим етапом діяльності, приступає до будови Української Держави. В новій Українській Державі організація буде боротись за свободний та всебічний розвиток усіх сил цілого українського народу, забезпечуючи людське життя селянам, робітникам та інтелігенції.

По окликах на честь Українського Народу, Держави, Організації та її Провідника бесідник сподить з трибуни під рясні оплески та оклики „Слава“.

Процесія, духовенство та офіційні особи опускають площу. Біля вітаря відділ новосформованої української міліції. Військові мундури, шапки-мазепинки, кріси на плечах, попереду хорунжий з прапором. Різкий приказ і відділ рушає. Вздовж вулиць публіка вітає „наших хлопців“ оплесками. Стрічні малярські жовніри та офіцери віддають почесь прапорам. Я з трудом пропихаюсь крізь масу людей. Прапор віддаляється та майорить на вітрі, який заносить до мене звуки маршу: „О, Україно, о любя мейко“.

На кожному пості відповідна людина

При творенні нового, а тим більше при творенні — будованні української держави мусимо уважно та обережно підходити до певних ділянок. Маємо ділянки громадсько-суспільного і господарчо-економічного життя більш та менш відвічальні. Одначе на всі ділянки звернена ціла увага не тільки Організації, але також цілого громадянства. І тому як ті ділянки ми поставимо від самого зарання існування, такими вони будуть. Дуже легко схитити яку будь ділянку в самому початку, яка пізніше буде довгий протяг часу клигати, а виправлення її буде коштувати подвійно стільки енергії та труду. Тому ставмо всі наші ділянки суспільного та господарчого життя так, щоб не потрібно було виправляти. До тих справ берімся з цілою серйозністю і не дивімся на час тільки 8-ми годинної роботи, а дальше поназдо нас нічого не обходить. А праця не рушає з місця, бо 8 год. не вистарчає тому, що брак певної систематичності в роботі, а також, і чого навчили нас большевики, тільки відроблювати 8 годин. Це може було б зрозуміле в тому часі, але у нас не зрозуміле. Відкиньмо старий шаблон — бюрократичний шаблон. Ми не працюємо для чужинця — для гайзника. Ми працюємо для

себе, виключно для себе, для своєї Нації. А чи може бути щось кращого та більш величного як Нація? Ні! І тому підходім до кожної справи під кутом добра для української Нації. Тому кожну річ, яку робимо хочби на найменшому пості, берім під кутом добра для цілості справи. Нехай на нас не має впливу жаль, ні милосердя, ні прощення. Мусимо здобутися на силу волі і гарт духа.

Нехай на нас не має жодного впливу ні протекція, бо ми зійдемо в короткому часі на манівці, ні підшепти підозрілого сортименту „знайомих“ — за тим, чи іншим чином. Поступаймо всі в своїх чинах так, як нам диктує найвищий наказ Нації. А коли хто не уміє вичити цього, хай видійде, щоб не було пізно.

Треба підходити так, чи та людина дасть хосен українській Нації, чи та людина на своєму пості відповідності завданню. Коли не буде здібна на одному пості, може надаватися на другому. Тим більше, що сьогодні Українці можуть працювати там, де вважають, що та ділянка відповідає їм найбільше, і що тут дадуть найкращий хосен з своєї праці. Обнятий раз пост мусять повняти чесно і совісно, як того вимагає добро української Нації.

В. Г.

П'яниця, де розстрілювало НКВД в'язнів. На стінах сліди крові.

Вороги Української Держави

„Україна завжди змагала до волі“ — пише француз Боляни у XVI ст., але вороги української державності всіма засобами протидіяли цьому. Вороги української державності були і є зараз внутрішні та зовнішні. В цій коротенькій статті я розкажу про московського ворога українських національних ідей.

Найжорстокішим ворогом України є Московія. Від Андрія Боголюбського до Леніна і Сталіна —

найгеніальніших бандитів в історії людства, Московія по-канібальськи нищила і грабила Україну.

Гетьман Богдан і Мазепа, кошовий Кальнишевський, Шевченко, полк, Коновалець і Петлюра, а за ними безлічний легіон героїв, що гинули і гинуть від московсько-жидівських сатрапів, є свідками кровожерності дикого ворога.

Московія біла, червона, яка б вона че була, завжди кривавими пазурами роздирала Україну, як

неясний диявол. Немає на світі такої підлоти, якої б Москва не вжила проти нас. Створення так зв. УРСР і Кацапської Партії (бандитів) України, було тільки фіговим листком для альфонсів публичного дому на Кремлі.

І Москва готова зараз, у страшну для неї хвилину кинути якусь нову свою ідею, щоб тільки зловити на неї Українців. Пам'ятаймо про це і остерігаймо друг друга, що це буде тільки підступ хитрого дикуна, підлого шакала, який шукає серед Українців національних трупів і падлини. Ні смерть, ні тортури, ні підступи ворога не сплять нас перед знищенням московсько-жидівської імперії, перед триумфом Української Ідеї.

На Українську Націю звернені очі всіх народів московської тюрми народів, очі цілого світу. Не роздираймо серця сумнівом і неспокоєм, а працюймо й борімся з певністю господарів української землі і з певністю побідників над Червоною Москвою. Провидіння дає нам змогу виявити наші обдарування, свою силу, волю й славу. І в годину народини нового Геракла, Нації — що рівна Націям-богам, чистить Авгієву стайню, станьмо один біля одного, як воїни святої війни.

БОГДАН УМРИЩ.

До шкільної молоді

Майже два роки прожили ми в так званій „Українській“ Радянській Соціалістичній Республіці — державі, в якій, як ми на власні очі переконалися, саме українському селянинові, робітникові та інтелігентові довелось пережити найжахливіші страхоття і принести найбільші жертви життя, крові і майна наплотішому божкові, якого колинебудь людство бачило, московсько-жидівському молохові — комунізму.

Тепер переживаємо історичну хвилину, хвилину визволення з того большевицького пекла. І відчуваю це дуже добре, що передусім ти, українська молодь, наскрізь пронизана гарячим бажанням бути нині якнайбільш активною, дати як можна найбільше добрих діл своїй Батьківщині, щоби дити її з тої руїни, до якої довели її довгими століттями наші історичні гнобителі, а в останніх десятиліттях позбавлені всяких людських почувань — большевицькі чекісти.

І куди спрямувати тобі цей гарячий молодечий запал до праці і енергії? Думаю, що найкраще прислужися вже тепер справі відбудови і двигнення нашої Батьківщини з тої руїни, як всі свої молодечі сили посвятиш тих два місяці вакацій ширій, відданій праці, кожний в цій ділянці, в якій чує, що найбільше може зробити, або де потрібно найбільше рук і голів. Господарські установи, санітарні, допомога в сільськогосподарській праці (жнина), організування на літо дитячих садків по селах, щоб звільнити матерні руки, поміч (бодай канцелярійна і нескладна робота) в налагодженні адміністрації, транспорту і багато інших ділянок праці, чекає на ваші руки і голови. Тому і голосіться, реєструйтеся в дотичних пунктах, шукайте праці, а радше беріть її, бо вона вас шукає і виконує до-

ОЛЕСЬ ВЕСНЯНИЙ

МОЄ СЕРЦЕ...

Моє серце так зроду не билось,
не лилися так вільно пісні...
Адже це, що я бачу, лиш снилось
тільки снилось літами мені.

Я пригадую ночі безсонні
у благанні: Визвольнику встань —
І веди нас на мури червоні,
у пожежі визвольних повстань!

Скільки раз я наган брав у руки
і набой сушив — та дарма.
Тільки серце стискалось від муки,
тільки пісня снувалась німа...

І у ночі не раз поглядав я,
мов той звір, на західні громи
О, ударте! Хай згине безправ'я
бо не в силі збороть його ми!

Мати тихо благала мій сину,
що ти зробиш? — роз'єднай ми.
Як збудуєш Велику Україну,
коли розбрат такий між людь-

[ми.

Як у тюрми все краще замкнута...
І стискав я до болю наган.
О, ще прийде той час, коли люто
ми відплатим своїм ворогам!

Дні ішли багрянцеві від крові,
оповиті в жалобу, у сум...
Нам казали ж, що дні ті чудові...
і здавалось — казали на глум

ручені вам завдання якнайбільш совісно і чесно, а почуття так повного обов'язку додасть вам певності себе і почуття власних сил так, що восени напевно ще з більшим запалом заберетеся до своєї властивої роботи — до навчання і дальшого підготування до життя і праці, бо нива наша плодюча і широка, а женців мало.

І ще одне маю на увазі. Хоч би цей ще й залишилося серед нас багато спричинників тих безмежних терпінь наших братів і сестер, або людей, що замість стати до дружної співпраці з нами — визнавши ширю й відверто господарем тої землі цей народ, що на ній живе в подавляючій більшості, що її від віків своїм

потом і кров'ю зрошує, старалися діяти на шкоду нашій батьківщині, або усувалися від чесної і відданої праці, полишили пімсту і кару покликаним до цього і розважним чинникам, які напевно все зроблять, щоби твердою і справедливою рукою відмірити і поділити кожному, що йому належить, а народові запевнити відбудову і розквіт.

Твоє, молоде, діло стати зараз же до кожної праці, де тебе приділять, і де лише зможеш хосенно працювати, а опісля працювати як найінтенсивніше над собою, щоби стати якнайбільш розумним, чесним і відданим громадяном нашої Батьківщини.

3 історії 305 полку

(розповідь вояка)

У нашу редакцію занішов Лужний Евстахій, селянин с. Долпотів Войнилівського району, бувший стрілець 305 стрілецького полку, щасливий, що втік з червоного війська. Він розповідає:

305 полк стояв в м. Долині. Половина стрільців з місцевого населення. Нас взяли до війська два місяці перед війною, на перепідготовку. Цими днями мучили нас муштрою, підготовляючи до нападу на Німеччину. Коли надійшла вістка про війну з Німеччиною, наш полк мав іти на малярську границю.

В нашому полку з перших днів вже появилось невдоволення і наші хлопці зразу почали втікати хто куди, хоч був наказ: хто втече з армії, його сім'ю вивезуть, або розстріляють. Жаль рідних дещо здержував нас.

На другий день після бою (як що можна це боєм назвати, бо коли малярські війська засипали нас сильним вогнем, військо розсипалося), команда дала наказ відступати до ріки Дністра, де наш полк мав прийняти бій, але хлопці вже почали втікати. Правда, кожного зловленого розстрілювано на місці, а навіть тих, що зі змучення приставали кілька кроків, зразу ж розстрілювали політруки. Так розстріляли понад 30 чоловік з моєї роти.

Ми йшли в голоді, на добу одержували всього 10 дкг. чорних сухарів, раз на 2—3 дні пів літри пісної горохової зупи. Ми втікали 50—60 км. на добу. Не давали нам навіть води напиться. Наніч нас місцевих обставляли комсомольцями (200 чоловік), щоби ми не повтікали, але ми чули волю і таки втікали.

Червоні комадири хотіли дати відпір вже аж на лівій Сталіна, чи над Дніпром, але навіть втікати не мали часу. Коли ми добігли до Чорткова, він вже був зайнятий німецькими військами. Большевики хотіли втікати бичними дорогами автами, але бензини не стало.

Тоді вони понижили ці запаси поживи, що ще зі собою мали, спалили міст на річці Серет і в гористій околиці коло Росохача хотіли ставити фронт, але не було вже з кого. З цілого полку лишилось всього 600 людей. Того дня нас ще багато повтікало і „героїчний“ полковник Легкодух опинився без людей, без полку.

Бодай таких героїв більше світ не бачив — кінчить свою розповідь Лужний. А тепер я іду додому, бо бачу, йде реєстрація, твориться рідна, українська міліція. В свою армію я радо піду, ще й других за собою потягну.

А. ДЕМЧИНА.

До боротьби з голодом!

Червоний кат з Кремля дав нечуваній в культурному світі приказ палити все, нищити засіви, щоби в той спосіб добити тих яких не зможе вимордувати скажене НКВД. Під нечуваним терором НКВД знищується багато плодів землі на Україні.

Ми, вільні від диких приказів червоних людодів, мусимо протиставитись печуванню морталі і унешкідливити заміри червоних катів.

Селяни, за Вами голос! Ані одної п'яди землі не залишити незастиною. Організуйте сили до оброблення, до засіву землі. Сійте гречку, яка в наших умовах кліматичних має можливість дозріти. Через засів гречки уратуємо від голодової смерті мільйони Українців, які нам необхідні до будови нашого державного життя.

Селяни! Всі як один до роботи, всі як один до ратунку від голодової смерті рідних братів, всі до боротьби за життя громадян України.

Тимчасові Управи громад уживте всіх засобів, які стоять до вашої розпорядимості, щоби вся земля вашої громади була засіяна. Організуйте коні до орання, збирайте гречку від усіх, які її мають і сійте на полях. Збирайте всю наявність гречки і залишки віддавайте тимчасовим повітовим управам, які негайно продадуть або виміняють за збіжжя інші повітам, де її нема.

Буває так, що бідний має гречку і її не може віддати, бо вона йому потрібна для сім'ї, тоді беріть у багатших інші збіжжя і виміняйте у бідняків за гречку.

Буває, що власник незораної землі не має гною, тому звертайтеся до Станіславова, Долини, Калуша, Рогатина, Надвірної, Городенки, Коломиї і Матівець там дістанете штучні погної.

Селяни, якщо у Вас нема гроша і на штучні погної під засів гречки, одержите їх на кредит.

Кожний, хто хоче одержати штучні погної під засів гречки, звернеться до своєї громадської управи, там зложить декларацію, якою зобов'язується сплатити належність за пібрані штучні погної до 30 листопада 1941 р. З такою декларацією та опінією громадської управи, що борг буде своєчасно сплачений, звертається по штучні погної. ПЕТРИШИН.

3 большевиками по-большевицьки!

Повідомлення

Облконтори Сільгоспхімпостачання в Станіславові:

Облконтори та підлеглим склад Сільгоспхімпостачання в Станіславові, Долині, Калуші, Рогатині, Коломиї, Надвірній і Городенці наказують

видавати на кредит штучні погної під засів гречки.

Станіславів, дня 9 липня 1941

ПЕТРИШИН,
Нач. Облконтор

ВІДРОДЖУЄТЬСЯ УКРАЇНСЬКЕ ЖИТТЯ

Центросоюз у Львові приступає до відновлення кооператив на цілому просторі своєї передвоєнної діяльності. З тою метою Центросоюз визнає відновляти всі низові кооперативи, в рамках дотеперішних урядових торговельних установ і приступати до праці. Працювати належить за теперішню торговельною схемою, бо вона у нас тут така сама, як на Великій Україні. Коли по звільненні України прийде реформувати економічне життя, то та реформа обійме теж і Зах. Україну. За те належить звернути увагу на саму працю кооперативах і організувати торговельні кадри. Коли немає їх настільки по містах, то треба реєструвати інтелігентних селян, їх вишколити і влучити в працю при відбудові нашої кооперативної торгівлі.

Всякі торговельні операції переводити тільки за готівку, бо всі низові кооперативні клітини повинні мати достаточну готівку до свого обороту.

У Львові вже почали працювати фабрики. На Львівській фабриці скульптури, де за большевицьких часів відливано різних большевицьких „богів“, як батька Сталіна, Леніна, Молотова й ін., тепер весь запас цих готових фігур розбито і приступлено до відливу українського гербу — тризуба, бюстів Шевченка, Франка, полк. Коновальця, отамана Петлюри, а генерала Тарнавського.

Почала працювати Львівська кондитерська фабрика. З цієї фабрики прогнано всіх жидів, які за большевицьких часів переслідували робітників, шпіонували їх і доносили до НКВД та причинилися до багатьох вивозів на Сибір.

Так само сталося й в фабриці тютюку (гільз) „Аїда“, де директором був жид Бронштейн. Він прямо тероризував робітників революціонером. Другого дня по вибуху війни він спавував свої „чемоїдані“ і втік із жидовою з управи фабрики. Але на слідуючий день вернувся і знова почав давню політику переслідування робітників. Зразу почав карати робітників за невиконання „норм“. А тепер робітники, обнявши фабрику в свої руки, працюють дружно, не зважаючи на ніяку стахановщину ні на норми, бо знають, для кого вони тепер працюють. Директором фабрики є б. машиніст, українець. Фабрика має великі матеріали паперу й каруку та працює тепер повною парою. На складі має вже багато готового товару, який кине в найближчих днях на ринок, коли тільки налагодиться транспорт.

Будьмо пильні і чуйні

Московсько-жидівсько-большевицький уряд видав відозву до мешанців західних земель України і Бесарабії з закликом нищити своє власне майно. Українці добре знають, що це значить. Московсько-жидівська большевицька потвора прагне ще більше крові, ще більше жертв. Навіть там, де кривава рука здичавілого чекіста не може дійти, він кличе народ до самознищення. Та дарма! Українці вже добре пізнали, що криється під облудною одежою „визволите-

лів“ людства і на залик большевицького уряду не підуть. Большевики — люди особливою похрою. Вони ніколи не говорять прямо. У них за одними і тими словами криється різний зміст, залежно від обставин.

Нам треба пам'ятати, що відозва відноситься не до українців (большевики добре знають, що думають і роблять Українці), а до московсько-жидівсько-большевицьких агентів, які ще залишились на наших землях. Ця відозва — це при-

каз для большевицьких агентів на кожному кроці шкодити нам, ставити перепони у творенні на своїй землі свого кращого життя.

Хижацька, кривава рука найлютішого ката українського народу піднеслась на голову Краєвої Управи Ярослава Стецька. Чекіст, коли не може убивати явно з насолодою садиста, робить це підступно, скрито. Ціль завжди одна і та сама — нищити безпошадно все, що стоїть на дорозі, що перешкоджає московсько-жидівсько-большевицькому ненажері заволодіти цілим світом і „ущасливити“ ціле людство „передовою культурою“ Грізних, Петрів І., Леніних, Сталіних, Троцьких, Зінов'євих, Кагановичів і т. д.

Ще про тюрми і мучеництво ув'язнених

У Львові, у в'язниці при вул. Яховича було приміщено біля 1000 в'язнів, переважно Українців — інтелігентів, робітників, селян. Між ними були м. ін. ред. Мих. Струтинський, дир. Ор. Радловський, Атаманюк. З тієї тисячки в'язнів урятовалося ледви 80 осіб, а решту енкаведисти замучили. В Рудках і Комарні теж замучено багато Українців в'язнів. В Комарні згинули в тюрмі: Дерко, Радович, Мих. Губич. Ув'язнені, але пропали без вісті (не відомо, чи їх закатовано, чи вивезено): Ліщинський, Ярослав і Мих. Пеленські.

Український театр у Львові

У Львові почав також працювати український театр під управою званого в нас артиста п. Блавацького. За большевицьких часів всі театри мали у Львові своє приміщення і жидівський, і польський, і балет, а тільки український не мав сталого осідку і мусів тинятися, хоч в тому ж часі було у Львові ще кілька вільних театральних саль. Навпаки цьому театрові роблено ще різні перепони. Особливо приїзді „директори“ спиняли розвиток нашого театру і не дозволяли розвинути ініціативі поодиноких артистів. Тепер український театр дістав на власне користування Великий Міський Театр і вже почав підготовляти ряд вистав. На початок підуть в новій постановці: Наталка Полтавка, Запорожець за Дунаєм, Маруся Богуславка.

Сьогодні, більш, як колинебудь, треба нам бути мужніми, чуйними, пильно глядіти на все, що навкру-

ЧЕРВОНИЙ ГУМАНІЗМ

Перечитуючи большевицькі книжки, журнали і газети, ту накинєну і венависну всякому макулятуру, ви находили там безліч деклямацій про большевицький гуманізм, за який говорилося з надутим шумом — як про щось нове, зовсім нове, в західній Європі незвісне! Червоний гуманізм — мовляв — одинокий в світі признає кожній людині людську гідність, а чуже терпіння каже відчувати як своє власне! Ці повсякденні фрази втішались спеціальним піклуванням, будучи сіллю майже кожної промови, статті, мітингу і т. д. Мабуть ні в одній з країн Заходу не надуживалося цього слова в такий жахливий спосіб і з такою впертістю — як в цій країні справжнього „гуманізму“.

Вулиця Кошарова. Невеликий домок з ганком. Перед домиком повно людей. Здебільшого українські селяни. Живо щось розправляють. Вхожу до домика. На дверях напись: „Командант міста“. Здрігаюся. Мені показано цього малого чорта з татарським обличчям, що в ці жахливі останні дні розкидався автою по цілому місті, підпалюючи його за всіх сторін.

Я розумію все. Це тут, в ці несамовиті ночі, коли всі ми сиділи по пивницях і ловили притаений віддих та надслухували відгуки стрілів — катовано в останні дні зловлених прихалцем людей.

Вхожу до сусідньої кімнати. На долівці три трупи. Решту витягають з пивниці, що під кімнатною коменданта. Догаряє маленька свічка. Хтось кинув нещасникам

гаси нас діється, пильно приглядатися людям та слідкувати за їх роботою.

У нас ще багато залишилось найзаклятіших наших ворогів. Одні з них заховались між людей, виходять лише перебрані, деякі наділи на рамі опаску Червоного Хреста, крутяться по Станиславіві та слідкують за всім, що твориться. В кожному місці, в кожному хвилину ми мусимо бути чуйні, ще більш загострити свою увагу, збільшити свою пильність і працездатність, щоб ворогові не вдалося на жодному місці помішати в нашій роботі при будові сильної, великої, Самостійної Української Держави.

Пам'ятаймо на залик поета О. Олеса: „Вартові, вночі не спати! Пильно стерегти!“

Г. Д.

китицю квіток. Попалені нога, в цьго вискочило око. Тут судорожно затиснений кулак. Вдивляюся в лица мучеників. Задержу мене щось дивне. Що це? На устах закатованих якась дивна закурена усмішка, або щось ледве подібне до неї. Підходжу ближче. Що це? Розумію. Муки нещасників були такі жахливі, що остання хвилинка скону — напівсолодке вдоволення!

Підходжу до дальших кімнат. В одній сліди недавньої вакханалії. Свіжо залишені, порожні і потовчені пляшки з пива, лікеру, горілки. Цих останніх найбільше. Пляшки, пляшки — цілі батареї пляшок. А в сусідній кімнаті догаряє свічка!

О, товаришу Молотов! Варто, щоб ти побачив цю батерею пляшок і цю „чистоту“ обичаїв ваших командирів з НКВД! Це заглушення решток совісті стумами водки, ці пляшки — трофеї на полі битви з безбронним населенням! Вміють битися ваші командири!

— „Відчоловічені люди“ — проказує за мною ледве чутио якась старенька пані, і я здрігаюсь мов в лиховісному сні.

Виходжу. Вперше в житті бачила обличчя людей, яким судилося зазнати честі смертного вироку. Задумуюся над словами великого письменника, висказаними під адресою Росії: „В державі, де всі є невільниками, найбільш почесне місце — це тюрма!“

Честь Вам, почесні громадяни!
ГАЛЯ О.
Станиславів, липень 1941.

Що крок — то большевицько-жидівська брехня

Загальна мобілізація і індивідуальне покликання змусило мене вступити в ряди „непереможної“ червоної армії. Мене призначили покищо до ВАП (винищувальний авіаційний полк). Зараз же в перших днях повідомив нас лейтенант — жид, що сьогодні маємо сховати ворожий літак, що лежить збитий на лисецьких полях. Велике оживлення запанувало в команді. Всі раді побачити ворожий літак. Дві тягарові автомашини шалено женуть в напрямі лисецьких піль від тюрони села Іванівка. За 15 хвилин ми були на лисецьких полях. Всі цікаво оглядаються в різні сторони. „Бачу“ — крикнув один із товаришів. І дійсно за хвилину

перед нами на велике диво простягнувся „ворожий“ винищувач з „більшовицько-жидівською“ п'ятикутною зіркою. Всі присутні глянули іронічно один на одного і жваво взялися до сховання літака-трупа. Очевидці містечка Лисець казали нам, що це власна зенітна артилерія збила його першого дня війни.

Цей мізерний приклад є один з примірів нахабної брехні большевицько-жидівської пропагандистської машини. Большевицька зенітна артилерія збиває власний літак, що свідчить про нечуванний хаос, який запанував на цілому фронті.

ФЕДОРІВ ПЕТРО.

Радіовісті

ВОЄННІ ПОДІИ.

Верховне німецьке командування 9 липня подає: По всьому східному фронті бої проходять п'явно і успішно.

У Фінляндії здобуто сильно укріплений район Салля. Війська, що знаходились в цьому районі знищені.

Турецьке радіо передає: Втікачі з Москви і України, які опинилися в Анкарі, розказують, що колгоспники і робітники ставлять збройний спротив сталінським паліям і не хочуть здавати державі обов'язкових поставок. У Вороніжі і Краснотарі робітники не допускали до знищення машин і знарядь виробництва. Прийшло до збройної сутички між спеціальними відділами НКВД і робітниками. Є багато вбитих і ранених.

В містах східних областей України колгоспники зорганізовано прогнали спецвідділи, які хотіли знищити машинно-тракторні станції і урожай.

Приблизно до 12 липня Німецьке Командування подавало тільки загально, що Німецька Армія постуває п'явно вперед. За те 12 липня німецьке радіо подало надзвичайне повідомлення, в якому кається, що Німецька Армія перейшовши лінію озера Пейтус, йде на Ленінград, а в напрямі на Москву посуналася по рішачій битві під Мінськом від того міста на 200 км. на схід і перервала тзв. лінію Сталіна в кількох найважливіших місцях. Ця лінія в деяких місцях доходила до 50 км. ширини. Москві грозить вже безпосередньо небезпека, а за донесеннями інших радіо, столицю евакується, і уряд вже має перенестися за Урал до Свердловська. На полудневому фронті німецько-румунська армія переступили р. Дністер в кількох місцях і загрожують Києвові з полудня. Німецька, словацька і угорська армії очистили Сх. Галичину від ворога, перейшли Збруч. 12 липня німецька авіація знищила 177 большевицьких літаків, при мінімальній власній втраті. Німецьке повідомлення повідомляє, що червона армія вже на стільки знищена й здеморалізована, що вже повністю не здібна чинити будь-який спротив.

Проти большевиків організує ціла Європа хрестоносний похід. Як доносить німецьке радіо, португальський і еспанський корпус добровольців вже перейшов через есп.-французьку границю, де його повитали представники французького уряду і німецького військового командування, а потім відправили їх далі на східний фронт. Одночасно доходить до кінця організація корпусів голяндського, норвежського й шведського, з них частина вже б'ється на фінляндському фронті.

А тимчасом „батько“ Сталін розпустив по „батьківщині“ своїх опричників з наказом все палити і виганяти всю худобу на схід, щоб нічого не лишити „Германові“. Тивчачами голів худоби жевуть на схід, худоба гине по дорозі, з браку паші, або прямо розбігається,

а народ в розпуці кидається на енкаведистів і борониться, що має сили перед большевицько-жидівськими паліями. Здається, що англійські „спеці“ від пожежної справи тому й приїхали до Советів, щоб систематично все палити — збіжжя, колгоспи, ліси, заводи, фабрики і ін.

Одночасно „вождь“ народів, Кривавий Сталін жебрає в американських і англійських пліюкратів допомоги, і вислав для цього давнього свого дипломата т. Літвінова-Фінкельштейна. Здається, що це якраз відповідний „дипломат“ і аж він випросить допомогу для zagrożеної „батьківщини світового пролетаріату“.

Тепер довідується світ, як Совети господарили в маленькій Латвії, яка „добровільно“ приступила до Союзу Советів. Убивання й вивожування священників, професорів університету, урядовців і студентів — це було першим ділом „визволителів“. Всі крамниці, магазини й склади були зразу ж ограбовані, так, що естонці почали голодувати вже з хвилиною прилучення до „багатого, могутого й щасливого“ Союзу. А крім цього примінено тут особливі прийоми шпигунства. Одні одних стали боятися й доходило до того, що навіть запитування про арештованих чи вивезених уважалось шпигунством.

Маленька Чорногора (Монтенегро) проголосилася самостійною державою з монархічним устроєм і піддалася під опіку Італії.

З Віші доносять, що переговори про перемир'я в Сирії з англійцями перервано, бо уряд Віші не хоче вести будьякі переговори з зрадником батьківщини ген. де Гольє.

З Загребу, столиці Хорватії, радіо доносить, що звідтіля вилетів відділ літаків на большевицький фронт, щоб стати до боротьби з жидо-комуною, ворогом європейської культури й християнства. Летувів прашав мін. Павеліч, який заявив, що він дуже щасливий, що може вислати своїх вояків до боротьби з большевизмом, який загрожуює цілій Європі.

В Англії й Америці прорив лінії Сталіна зробив велику несподіванку й погане враження. Там уже починають тратити надію на те, що большевики знищать Гітлера. Зате всі європейські газети з волеванням пишуть, що цей прорив має велике історичне значіння не тільки для Німеччини, але головним чином для цілої Європи. Після цього большевики вже не зможуть дальше боронитися й Європа може бути спокійна, що їй уже ніщо не загрожуює зі сторони жидо-комуни. Еспанські газети підкреслюють, що „війна зродила большевизм, вона його сама задушить власними руками“.

Німецьке радіо подало 18 ц. м. вечером надзвичайне повідомлення про заняття Смоленська. Це місто мало впасти в руки Німців ще 16 липня, як вислід боротьби між Вітебськом і Могилевом. Всі спроби большевиків боронити і відбити місто не вдалися.

Це саме радіо і преса присвячують багато місця найважливішій події цього тижня, а саме проло-

манню лінії Сталіна на всіх важливіших місцях. Дійсно виявилось, що ця легендарна лінія була сильно перереклямована, як усякий совітський крам. Вона мала багато слабих пунктів. Найсильніші її місця були, як прим. між ріками Прип'яттю і горішнім Дніпром, але й ці наймодерніше збудовані укріплення не змогли встоятись німецькій силі удару.

Військові фахові круги показують вже на наслідки переломання лінії Сталіна. Совітський уряд мусів розділити провід над арміями на три частини, якими керують зокрема Тимошенко, Ворошилов і Будьонний.

З цього видно, що немає вже мови про одноцільне командування. Совітські армії розбиті мусять боротись кожна для себе, без жодного зв'язку, без змоги створення одноцільного оборонного фронту.

Дальше введено в армію політичних комісарів. Цей факт коментує широко преса ЗДА. Американські військові фахівці вважають, що це дуже шкідливе для армії і понижає гідність старшин.

Все це явні симптоми розкладу і близького кінця кровожадних бандитів з Кремля. В цьому ж дусі пише німецька преса, а голоси її стають з дня на день сильніші. Сьогодні вже ніхто не сумнівається про вислід війни з большевиками. Комунікати начального командування заповідають близьку катастрофу.

В тривозі й розпуці пущено на фронт бандитів і злодіїв впрост із тюрем. Большевицькі комісари дали їм волю під умовою, що будуть боротись проти Гітлера. Такий загін з 1500 горлорізів зловили Німці коло озера Пейтус. Стає ясно, що большевики кинули вже в бій свої останні резерви. Крім цього попали Німцям у полон жіночий курінь і чотири сотні недолітків.

Починається знову укращення большевицьких частин. Всі їхні розпачливі спроби вийти з кліщів не вдаються. Радіокомунікати німецького верховного командування кажуть, що совітська військова влада втратила зовсім провід, за це німецька не випустила ініціативи з рук, а навпаки, закріпила.

Мадярське командування подає, що на їхньому відтинку фронту йдуть завзяті тавкові бої.

Союзні війська здобули Кишинів.

В Японії князь Коноє створив новий уряд, який називають „сильної руки“, щоб міг дорости завданням у теперішній ситуації.

Минулої ночі італійці бомбардували летовище на Мальті, при чому знищено 5 англійських літаків. Німецька авіація зробила великий наліт на Галь. Знищено багато матеріялів. При спробі англійців перелетіти канал Ля-Манш збили Німці 10 ворожих літаків, а пошукувачі мін 4.

Львівське радіо подало в неділю 20 липня пересторогу до молоді обох статей, щоб не подорожували по визволеній німецькою армією території. Це зв'язане з небезпекою для подорожуючих. Німецька команда досі не видає ніяких перепусток подорожнім. По очищенні території подадуться дальші розпорядження.

— Четвертий тиждень війни з большевиками приніс нові успіхи. З полудня німецька армія разом із союзними військами перейшла, йдучи з Бесарабії, Дністер в багатьох місцях. У східній частині від Дністра розпочалось переслідування втікаючого ворога.

Рівночасно з півночі фінські війська заходять від Ладожського озера. Вони здобули по завзятих боях північні береги цього ж озера і просуваються далі на схід.

Загалом німецька армія від початку війни з Радянським Союзом просунулась на 600 кілометрів від кордону з 1940 року. Поза Смоленськ пересунувся фронт на 100 кілометрів.

Відступаючи большевики спалили місто Смоленськ. Як і усюди, такі там, найдено масами помордованих політичних в'язнів.

Німецьке командування говорить про завзяті спроби опору зі сторони Червоної Армії. Однак все це до нічого. Німці розбивають всі перешкоди мимо того, що большевики кидають величезні людські резерви на фронт. Їхній завзятий опір пояснюють тим, що політичні комісари не лишають бійцям іншого виходу, як — або битись, або вмерти.

Сталіна іменовано народнім комісаром оборони, що „Нью-Йорк таймс“ означає як ознаку безнадійності ситуації.

— В Токію прощено дуже сердечно старого заслуженого дипломата і міністра закордонних справ Мацуоку. Новий японський уряд підготовляється до воєнних можливостей. Його головним завданням має бути створення в Азії життєвого простору для Японії, і покінчити, по змозі скоро, конфлікт з Китаєм.

Німецька авіація бомбардувала середню і східну Англію. Знищено багато військових об'єктів.

— Англійці запровадили війнятковий стан в окупованій частині Сирії.

— В зв'язку із знищенням Прибалтійського червоного флоту очікується з дня на день упадку Ленінграда.

По очищенні терену коло Бердичева шлях на Київ відкритий. Упадок міста очікується з години на годину.

Комуна — ворог народу!

ХРОНІКА

22
ЛИПНЯ
1941.

СЬОГОДНІ:
Вівторок: Панкратії
ЗАВТРА:
Середа: Антонія
ПІСЛЯЗАВТРА:
Четверг: Укр. Кв. Ольги.

Від видавництва. У зв'язку з розпорядком команди маляркор. Карпатгрупи, підписаним вит. Фельдмаршалом Фр. Сомбатгелієм, проголошенням на території нашої області, перестала виходити газета „Самостійна Україна“, а на її місце починає з нинішнім днем виходити „Українське Слово“, що буде появлятися щодругий день.